

Kunstgenstande. Men jeg skal dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at naar Staten giver Penge til Indkøb af Kunstgenstande til Provinsmuseerne, maa den ogsaa kunne forlange, at det er Kunstgenstande og ikke rene Glarmestervarer. Og for at faa denne Fordring realiseret var det, at den tidligere Kultusminister efter min Anmodning her i Tinget indførte de Bestemmelser, man nu gerne skulde leve noget videre paa. Vi maa ikke glemme, at Provinsmuseerne ere selvejende Institutioner, der styres af en lille bitte Klike, der supplerer sig selv. Det er som oftest Byens Spidser, thi det er fint at sidde i Bestyrelsen for et Museum i en Provinsby. Men da de supplere sig selv, er der ikke Gran af Sikkerhed for, at Kunstforstanden bliver herskende ved Museumsdirektionens Indkøb. I øvrigt slutter jeg mig til, hvad der fremkom fra det ærede Medlem, og jeg vil bede den højtærede Minister stadig at være opmærksom paa, at man til Museerne, enten de ere i Kjøbenhavn eller i Provinserne, søger at faa Kunst og ikke andet end Kunst repræsenteret.

Endelig skal jeg slutte med at sige et Par Ord om § 17 III. b. 9. Jeg skal ikke komme videre ind paa denne Sag. Det forekommer mig unægtelig, at det, der er sagt mod Udvalgsflertallets Standpunkt, er det reneste Skaberi. Det er bekendt nok, at Patienterne i det finsenske Lysinstitut ikke skulde færdes i Rosenvænget. Instituttet har jo ikke sin Adgang derfra. Den Formening, som er bleven udkastet, at man skulde lægge Anstalten hen paa Egne, hvor der ikke er bygget noget, og hvor Folk derfor selv kunne se, om de ville bygge eller ej, har ikke nogen Værdi, hvis man da ikke vil lægge Instituttet over paa Saltholmen, thi ellers vil der i den nærmeste halve Mil af Kjøbenhavns Omkreds altid være bygget i Forvejen, og Instituttet vil derfor der kunne komme til at gøre samme formentlige Skade, som hvis man lægger det ude i Rosenvænget. Langt vigtigere end disse Betragtninger om, hvorvidt Bygningerne skulde ligge i Rosenvænget eller ej, er dette, at vi her atter have hævdet vor Første-Rangs Betydning paa Lysvidenskabens Omraade. Her viste Ole Rømer og Bartholin først Vej, siden er Professor Finsen traadt til under Forhold saa heldige, at han straks kan virke med fuld Kraft, og alle Bestræbelser for at forhindre ham i at bygge der, hvor der er lagt Planer dertil, og hvor man allerede er begyndt at realisere disse Planer, vil jeg betragte som en Skade for dansk Kul-

tur. Det er af Vigtighed, at man faar at vide i Udlandet, at det er herfra, Bevægelsen udgaar, og at vi derfor se at blive færdige med vore Forberedelser, før Tyskland eller andre Lande komme os i Forkøbet, blot fordi vi skændes om, hvor Instituttet skal ligge eller ikke ligge. Jeg vil derfor anbefale den Indstilling, Udvalgets Ordfører har gjort sig til Talsmand for.

Med Hensyn til Bevillingen til Zoologia Danica skal jeg dernæst sige, at saa vidt jeg forstaar, er der ikke taget nogen endelig Bestemmelse med Hensyn til dette Værk. Over for et saadant Værk gør det ikke noget, om det bliver relativt afsluttet i Løbet af 30, 50 eller 80 Aar. Den Sag kan tages ganske lempeligt, og Rigsdagen har jo hidtil vist sin gode Vilje til at bidrage til denne Sags Fremme. At vi nu have en Mand, der som Dr. H. J. Hansen fuldstændig behersker den zoologiske Viden, og som tillige er i Besiddelse af teknisk manuel Færdighed til at tegne og ordne Pladerne, kunde jo bevirke, at man foretrak i Øjeblikket at vedblive at støtte Sagen. Men Bevillingen gaar ogsaa ud paa, at Sagen støttes de første Par Aar, og naar de ere gaaede, vil den vel paa ny blive gennemdrøftet her i Salen.

C. Olsen: Jeg maa meget beklage, at Finansudvalget ikke har kunnet gaa ind paa Bevillingerne Nr. 85 og 86 paa Listen over Ændringsforslagene, Betænkningens Nr. 118—119, om Tilskud til Opførelse af en Skolestue i Kalbak Sogn paa Færøerne og Lønning til en Lærer sammesteds og om Tilskud til Lærerskolen i Thorshavn. Jeg antager, at Udvalget ikke er rigtig klar over, hvorledes Forholdene ere i det nævnte Sogn og i de Bygder, som høre til Thorshavns udenbys Sogn. Udvalget har navnlig anket over, at man fra Sognets Side har lovet fri Station for Læreren og er derfor blevet betænkelig ved at give de 200 Kr., som Staten ellers giver til slige Skoler paa Færøerne. Det er klart, at den Lærer, der bliver ansat ved en saadan Skole, maa rejse langt til de forskellige Bygder, der komme til at høre til vedkommende Skole, nemlig Kalbak, Sund, Nordredal og Sydredal. Kalbak ligger for sig selv paa den ene Side af Fjorden; paa den anden Side ligger Sund, og saa maa man gaa over Fjældene til den vestlige Side af Strømø for at komme til Nordredal og Sydredal, som ligge en Fjerdingvej fra hinanden. At den Lærer, som maatte blive ansat der, vil blive nødt til, til en